

SVĒTĪGI TIE, KAS TIC

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 8:54–58, 1. Moz. 12:3, Rm. 4:1–5, Jņ. 12:1–8, Jņ. 19:4–22, Jņ. 20:19–31, Dan. 2, Dan. 7. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus viņam saka: ‘Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!’” (Jņ. 20:29).

Visā evaņģēlijā Jānim ir daudz dažādu cilvēku ar atšķirīgu izcelsmi, uzskatiem un pieredzi, un tie visi liecina par to, kas bija Jēzus.

“Redzi, Dieva Jērs!” (Jņ. 1:36) “Mēs esam atraduši Mesiju” (Jņ. 1:41). “Mēs esam atraduši To, par kuru Mozus .. rakstīja” (Jņ. 1:45). “Rabi, Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla ķēniņš!” (Jņ. 1:49) “Vai tikai tas nav Kristus?” (Jņ. 4:29) “Mēs tagad paši Viņu esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš patiešām ir Kristus, pasaules Pestītājs” (Jņ. 4:42). “Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārds” (Jņ. 6:68). “Es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam jānāk pasaulē” (Jņ. 11:27). “Lai gan es biju aklis, tagad es redzu” (Jņ. 9:25, NKJV). “Redziet, jūsu Ķēniņš!” (Jņ. 19:14) “Es pie Viņa vainas neatrodu” (Jņ. 19:6, NKJV). “Mans Kungs un mans Dievs!” (Jņ. 20:28)

Kas bija daži no šiem cilvēkiem, un kāpēc viņi tādā veidā liecināja par Jēzus identitāti?

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. novembrī.

Atgriežoties pie Ābrahāma

Jēzus nekautrējās paziņot, kas Viņš ir, ne arī aicināt lieciniekus liecināt par to, kas Viņš ir, pat lieciniekus, kuri jau sen bija nomiruši, tostarp Ābrahāmu. “Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva liksms, noprazdams, ka redzēs Manu dienu, un viņš to redzēja un priecājās par to” (Jņ. 8:56).

Kāpēc Ābrahāma liecība bija tik svarīga, ka tā tika iekļauta Jāņa evaņģēlijā?

1. Moz. 12:3; 1. Moz. 18:16–18; 1. Moz. 26:4; Mt. 1:1, Ap. d. 3:25. _____

“Ar priekšzīmi un apsolījumu ‘Dievs Ābrahāmam vispirms pasludināja Evaņģēliju’ (Gal. 3:8). Tā sentēva ticība tika pievērsta gaidāmajam Pestītājam. Kristus jūdiem teica: ‘Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva liksms, noprazdams, ka redzēs Manu dienu, un viņš to redzēja un priecājās par to’ (Jāņa 8:56). Īzāka vietā upurētais auns attēloja Dieva Dēlu, kam bija jāmirst mūsu vietā. Kad cilvēks par Dieva likumu pārkāpšanu bija notiesāts uz nāvi, Tēvs, skatoties uz savu Dēlu, grēciniekam teica: ‘Dzīvo, Es esmu atradis tev izpiršanas maksu.’” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 154. lpp.)

Ābrahāms bija ebreju tautas tēvs. Viņš saņēma apsolījumu, ka caur viņu tiks svētītas visas tautas. Šī svētība nāca caur Mesiju, kas dzimis kā viņa pēctecis.

Ābrahāms bija arī tēvs tiem, kas atsaucas Dievam ticībā (Ebr. 11:8, 17–19). Viņa gatavība upurēt savu dēlu Īzāku (1. Moz. 22), apsolījuma dēlu, bija ne tikai ticības apliecinājums, bet arī iespēja ieskatīties pestīšanas plānā.

Kad Jēzus teica: “Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva liksms, noprazdams, ka redzēs Manu dienu” (Jņ. 8:56), vadītāji atbildēja: “Tev vēl nav piecdesmit gadu, un Tu būtu Ābrahāmu redzējis?” (Jņ. 8:57)

Jēzus atbilde bija pārsteidzoša. “Patiesi, patiesi Es jums saku: pirms Ābrahāms tapa, esmu Es” (Jņ. 8:58). Jēzus lieto valodu, kas atgādina to, ko Dievs teica Mozum pie degošā krūma. Tas bija apgalvojums, ka Viņš ir Dievs, kas pastāv neatkarīgi ne no viena. Nav šaubu, vadītāji saprata Viņa teiktā nozīmi, jo pēc tam viņi “paņēma akmeņus, lai mestu uz Viņu” (Jņ. 8:59).

Izlasī Rm. 4:1–5. Kā Pāvils izmanto šo stāstu par Ābrahāmu, lai atklātu lielo patiesību par pestīšanu tikai ticībā, bez bauslības darbiem? Kā šie panti palīdz jums saprast domu par Ābrahāmu kā ticīgo ļaužu tēvu? _____

Marijas liecība

Sešas dienas pirms Pashā Jēzus ieradās apciemot Mariju, Martu un viņu brāli Lācaru, kuru Jēzus bija uzmodinājis. Sīmanis, kurš bija dziedināts no spitālības, sarīkoja dzīres, izrādot pateicību par to, ko Jēzus viņa labā bija darījis. Marta apkalpoja, un Lācars kopā ar viesiem sēdēja pie galda (Jņ. 12:1–8).

Kāda nozīme šeit bija Marijas darbībām? Kā tās liecināja par to, kas patiesībā bija Jēzus? Jņ. 12:1–3. _____

Smaržas bija ļoti dārgas, parastā strādnieka vidējās gada algas vērtībā. Marija, iespējams, atnesa šo dāvanu pateicībā Pestītājam par grēku piedošanu un brāļa augšāmcelšanu. Viņa bija iecerējusi to taupīt Jēzus apbedīšanai. Bet tad viņa sadzirdēja, ka Viņš drīz tiks svaidīts par Ķēniņu. Tādā gadījumā viņa būtu pirmā, kas Viņam celtu godu.

Marija, iespējams, nevēlējās, lai viņas žests tiktu pamanīts, taču Jānis atzīmē: “Elļas smarža piepildīja visu māju” (Jņ. 12:3). Jūda reaģēja ar ātru aizrādījumu, norādot, ka smaržas vajadzēja pārdot un ieņēmumus atdot nabagiem. Jēzus nekavējoties nomierināja Mariju, sakot: “Laid viņu ...! Jo nabagi vienmēr ir pie jums, bet Es neesmu vienmēr” (Jņ. 12:7, 8).

Evaņģēlijam cauri atkārtojas tēma – Jēzus pazīst cilvēku sirdis (Jņ. 2:24, 25; Jņ. 6:70, 71; Jņ. 13:11; Jņ. 16:19). Šajā gadījumā Sīmaņa svētkos Jēzus zina, kas norisinās Jūdas sirdī. Jānis rūpīgi norāda, kas bija Jūda – zaglis (Jņ. 12:6).

“Smaržīgo dāvanu, kuru Marija bija nolēmusi izliet uz Pestītāja ķermeņa pēc nāves, tā atnesa, Viņam vēl dzīvam esot. Pēc apbedīšanas jaukā smarža varētu piepildīt vienīgi kapu, bet tagad Marija iepriecināja Kunga sirdi ar savas ticības un mīlestības apliecinājumu. [...] Kad Jēzus iegāja Sava lielā pārbaudījuma tumsā, Viņš paņēma līdzīgu atmiņas par šo darbu kā ķīlu tai mīlestībai, kuru mūžībā saņems no visiem atpestītajiem.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 560. lpp.)

Jēzus zināja, kas ir Marijas un Jūdas sirdī. Viņš arī zina, kas notiek tavā sirdī. Ko šai patiesībai vajadzētu atklāt par to, ka Kristus ir mūsu taisnība, kas mūs pārveido un arī aplāj? _____

Pilāta neapzinātā liecība

Atkal un atkal Jānis ziņo par reliģisko vadītāju mēģinājumiem sagrābt Jēzu, vest Viņu uz tiesu un notiesāt uz nāvi. Jāņa evaņģēlija tēma, ko Jēzus bieži minēja, ir tas, ka vēl nav pienācis Viņa laiks vai stunda, ar ko Viņš domāja krustā sišanas laiku (Jņ. 2:4; Jņ. 7:6, 8, 30; Jņ. 12:7, 23, 27; Jņ. 17:1).

Nu bija pienākusi šī liktenīgā stunda. Jēzus tiek arestēts Ķezermanes dārzā, vests Annas priekšā, pēc tam pie augstā priestera Kajafas, pēc tam divas reizes Pilāta priekšā.

Jānis ir atsaucies uz daudziem lieciniekiem no visām dzīves jomām, lai liecinātu, ka Jēzus bija Kristus. Nu Jānis atsaucas uz Pilātu, pārvaldnieku, kurš tiesāja Jēzu. Tā bija svarīga liecība, jo Pilāts bija romietis, pārvaldnieks un tiesnesis; vairums citu liecinieku bija ebreji un vienkāršās tautas pārstāvji.

Kā Pilāta spriedums ir saistīts ar Jāņa evaņģēlija tēmu? Jņ. 18:38, Jņ. 19:4–22. _____

Jēzus tika atvests pie Pilāta agri piektdienas rītā (Jņ. 18:28). Viņa plāns bija ātri nodot ieslodzīto nolemtajam liktenim. Taču Jēzus izturēšanās pievērsa Pilāta uzmanību. Pārvaldnieks cieši iztaujāja Jēzu un dzirdēja no Viņa lūpām: “Tāpēc Es esmu dzimis un pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību. Ikviens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi” (Jņ. 18:37).

Lai gan gubernators galu galā notiesāja Jēzu uz nāvi, viņš tomēr trīs reizes pasludināja Jēzu par nevainīgu (Jņ. 18:38; Jņ. 19:4, 6). Un virs krusta viņš uzrakstīja vārdus “Jēzus no Nācāretes, jūdu ķēniņš” (Jņ. 19:19), pabeidzot savu liecību par to, kas ir Jēzus. Un tomēr, neskatoties uz savu liecību par Kristus nevainību, viņš notiesāja Jēzu uz nāvi.

Pilāta priekšā stāvēja pati Patiesība, un tomēr, pakļaujoties pūļa spiedienam, Pilāts piesprieda Jēzum nāvi! Cik traģisks piemērs tam, kas notiek, ja neseko savai sirdsapziņai un tam, ko sirds saka, kas ir pareizi!

Ko mēs varam mācīties no Pilāta piemēra par briesmām, ļaujot populāram viedoklim vai spiedienam atturēt mūs darīt to, ko mēs uzskatām par pareizu? _____

Toma liecība

*Izlasi Jņ. 20:19–31. Ko mēs varam mācīties no Toma stāsta par ticību un šaubām?
Kādu būtisku kļūdu Toms pieļāva?* _____

Kristus parādījās mācekļiem pēc Savas augšāmcelšanās, kad viņi baiļu dēļ bija ieslēgušies istabā. Toma nebija ar viņiem. Vēlāk viņš dzirdēja stāstus par augšāmcelšanos no citiem mācekļiem, taču viņš bija izmisumā. Notikušais neatbilda viņa izpratnei par valstību. Un arī viņam noteikti bija jābrīnās, kāpēc Jēzus būtu atklājies citiem, kamēr viņa tur nebija klāt.

Toms teica: “Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu” (Jņ. 20:25).

Toms diktēja savas ticības nosacījumus. Jāņa evaņģēlijā šāda ticības izpratne ir atklāta vairākas reizes. Nikodēms atbildēja Jēzum ar: “Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams?” (Jņ. 3:4) Sieviete pie akas jautāja: “Kungs, Tev nav smeļamā trauka, un aka ir dziļa; no kurienes tad Tev ir dzīvais ūdens?” (Jņ. 4:11) Pūlis, kas bija pabarots ar maizēm un zivīm, jautāja: “Kādu zīmi tu mums dosi?” (Jņ. 6:30)

Jāņa evaņģēlijs pretstāv šai perspektīvai “redzi un tad tici”. Kad Jēzus pēc augšāmcelšanās satika Tomu, Viņš aicināja viņu nākt, redzēt un pieskarties Viņa augšāmceltajai miesai. Bet tad Viņš saka: “Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic” (Jņ. 20:29).

“Dievs nekad neprasa no mums ticību, nedodot pietiekošus pierādījumus mūsu ticības pamatošanai. Viņa esamību, Viņa raksturu, Viņa vārda patiesīgumu – visu apstiprina liecības, kas pārliecina prātu, un tādu liecību ir ļoti daudz. Tomēr Dievs nekad nav novērsis iespēju šaubīties. Mūsu ticībai jābalstās uz Dieva sniegtajām liecībām un nevis uz cilvēciegiem pierādījumiem.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 105. lpp.)

Pateicoties Dieva Vārdam, radīšanai un personīgajai pieredzei, mums ir dots neticami daudz pierādījumu, lai ticētu Jēzum.

Ja kāds tev jautātu, kāpēc tu tici Jēzum, ko tu teiktu? _____

Mūsu liecība par Jēzu

Atkal un atkal, kad Jānis sniedz liecības par Jēzu, viņa mērķis ir novest mūs pie visaptveroša secinājuma: “Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā. Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā” (Jņ. 20:30, 31).

Iedomājieties, ka esat bijis tur, klātienē, un redzējis Jēzu darām daudzus no šiem brīnumiem. Mēs noteikti ticētu, vai ne? Mēs vēlētos tā domāt; bet savā ziņā mums ir pat vairāk iemeslu ticēt Jēzum nekā tiem, kas patiešām redzēja brīnumus.

Kāpēc?

Kas ir dažas no tām lietām, kas mums ir šodien un kuru nebija tiem, kas dzīvoja Jēzus laikā, un kam vajadzētu palīdzēt mums ticēt? Sk., piem., Mt. 24:2, Mt. 24:14, Mt. 24:6–8. _____

Tas ir tāpēc, ka mums ir ne tikai ietekmīgi Jāņa evaņģēlija stāsti, bet arī liela priekšrocība, redzot, ka piepildās tik daudz no tā, ko Jēzus un citi Bībeles rakstnieki paredzēja, piemēram, tempļa iznīcināšana (Mt. 24:2), evaņģēlija izplatība visā pasaulē (Mt. 24:14), lielā atkrišana (2. Tes. 2:3), un pasaule joprojām ir kritusi un ļauna vieta (Mt. 24:6–8). Visu Jēzus dzīves un kalpošanas laiku Viņa sekotāji bija neliela un vajāta ļaužu grupa, kurai pēc visiem cilvēciskajiem standartiem jau sen vajadzēja pazust no vēstures. Kā viņi varēja zināt, ka visas šīs lietas notiks? Un viņi zināja. Patiesībā mūsu pašu ticība pastāv kā Jēzus pravietojuma piepildījums, ka evaņģēlijs tiks izplatīts pa visu pasauli.

Mūsu laikā, apmēram pēc diviem tūkstošiem gadu, arī mums kā Jēzus sekotājiem ir priekštiesība liecināt par Jēzu un to, ko Viņš mūsu labā ir darījis. Mēs nevaram atzīt Jēzu kā Mesiju, pamatojoties uz Nātānaēla, samarietes, Nikodēma vai farizeju mācībām. Tieši lasot Svētos Rakstus, Svētā Gara pārlicinošajā spēkā mēs pieņemam Jēzu kā pasaules Glābēju.

Tad katram no mums savā veidā un no savām attiecībām ar Dievu būs savs stāsts, ko pastāstīt. Mūsu stāsts var nebūt tik dramatisks, kā redzēt mirušo augšāmcelšanos vai kāda no dzimšanas akla cilvēka dziedināšanu, taču tam nav nozīmes. Svarīgi ir tas, ka mēs paši pazīstam Jēzu un savā veidā liecinām par Viņu, kā to darīja tie cilvēki, kas pieminēti Jāņa evaņģēlijā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Ticības pārbaude” (145.–155. lpp.), grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Pilāta tiesas namā” (723.–740. lpp.).

“Izsaukdamies: ‘Mans Kungs un mans Dievs!’, [Toms] metās Jēzum pie kājām.

Jēzus šo atzišanos pieņēma, bet maigi norāja viņa neticību: ‘Tāpēc, ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!’ Kristum Toma ticība būtu bijusi daudz patīkamāka, ja māceklis ticētu uz brāļu liecības pamata. Ja šodien pasaule sekotu Toma paraugam, tad pestīšanai neviens neticētu, jo visiem, kas tagad pieņem Kristu, jābalstās uz citu izteiktām liecībām.

Daudzi, kuri šaubās, aizbildinās ar to, ka tie ticētu, ja tiem būtu tādi pierādījumi, kādus Toms saņēma no saviem biedriem. Tie neaptver, ka viņiem šodien ir ne tikai šie pierādījumi, bet arī vēl citi. Daudzi, kas līdzīgi Tomam gaida, lai tiktu atņemti visi iemesli šaubām, tā arī nekad nepiedzīvos savu vēlmju piepildīšanos. Tie pamazām nocietinās neticībā. Kas sevi pieradina skatīties uz tumšo pusi, kurnēt un žēloties, tie nezina, ko viņi dara. Tie sēj šaubu sēklu, kurai sekos šaubu raža. Brīdī, kad ticība un pašārvība būs visvairāk nepieciešama, daudzi vairs nebūs spējīgi cerēt un ticēt.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 807., 808. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda būtiska atšķirība bija starp Ābrahāma un Toma ticības izpaušmēm? Ko mēs varam mācīties no viņu stāstiem?

2. Nodarbības laikā tie, kas vēlas, var liecināt par Jēzu, kā mēs to redzējām Jāņa evaņģēlijā. Lai gan stāsti atšķiras, ko cilvēki saka un kā viņi visi liecina par vienu un to pašu Kungu?

3. Pilāts uzdeva ļoti filozofisku jautājumu: “Kas ir patiesība?” Sniedziet savu atbildi uz šo jautājumu, balstoties uz to, ko esam pētījuši Jāņa evaņģēlijā.

4. Apskatiet Dan. 2. un 7. nodaļas pravietojumus. Lai gan Jēzus laikā tiem bija šīs divas nodaļas, kāda mums šodien ir liela priekšrocība, kādas viņiem toreiz nebija, tas ir, redzēt pravietojumus piepildītus un tādējādi iegūt vēl vairāk iemeslu ticēt?